

Fény sugar

Evangéliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fében Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

De én...

Lukács 22:31-32.

Több, mint 1900 évvel ezelőtt szolt az Ur. Figyelmeztette Simont arra a veszélyre, amely fenyegeti, de egyúttal biztatta és erősítette is.

Ma is szól. Különös erővel szól. Kinek szól? Neked és nékem. »Imé a Sátán kikért titeket.« A Sátán ma különös erőlködéssel sürgölődik-forgolódik, mert sok félteni valója van. Nem ér rá aludni. Allandó szolgálata van. Nem elégszik meg csendes szemlélődéssel. Nemcsak lesben áll. Már ki is kért titeket. Kit? Téged, meg engemet. Miért? Hogy megzavarja a nyugalmodat, békességedet; hogy testvért testvér ellen ingereljen, országot döntsön romba, ezreket és ezreket pusztítson el. Oh, milyen fekete kép: A Sátán a maga diadalmas mosolyával és előtte a sok zürzavar, egyenetlenség, ellenségeskedés, pusztulás...

Idáig az ember tragédiája. A te tragédiád és az én tragédiám. »De« — és ez a »de« belenyúl az életedbe: ez a »de« határt szab minden nyomorúságodnak, szenvedésednek. »De én imádkoztam érted.« Te porszemnyi ember, te nyomorult, bűnös ember, megérted ezt: az Ur imádkozott érted? Miért? Mert látta a veszedelmet, tudta, mit jelent ez számodra és féltett téged, mert — szinte érthetetlen — drága vagy néki. Te parányi ember drága vagy az Urnak, értéket jelentesz az Ő számára. Az Ur imádkozott érted. Ő, aki úgy tudott beszélni az Ő mennyei Atyjával, úgy tudott könyörögni Hozzá, hogy a meghallgatás felől bizonyossága volt. Meg is köszöni mindjárt az Ő Atyjának. Érted, Testvérem, így könyörgött érted, hogy »el ne fogyatkozzék a te hited.«

A te hited. A te pislákoló, gyenge, imbolygó hited. Milyen könnyen kioltaná a Sátán szele. De Ő vigyáz rá, Ő imádkozik érte, Ő tartja védő szent kezét felette. Imájának erejével élesztgeti, biztatgatja, diadalmas lángra lobbantja. Oh, milyen kegyelem! Minél jobban dühöng az ellenség, minél nagyobb a harci zaj, annál jobban, annál inkább bizhatsz: az Ur imádkozik érted. Az Ur imádkozik érted.

Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek!

Dr. F. M. d. f.

Igen hasznos az igazak buzgósgósgos könyörgések. * Az Ur szemei az igazakon vannak, és az ő fülei azoknak könyörgésein. * Az igazak könyörgése kedves néki. * (Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni, mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, akik őt keresik. * Kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen.)

Pajzs és sisak.

Ef. 6:16-17a.

Annak az élet-halálharcnak, amelyről konferenciánkon szó volt, minden fegyverét alaposan kell ismernünk, hogy tudjunk vele élni. Itt két védő fegyverről van szó: a pajzsról és a sisakról.

I. »Mindezekhez fölvevén a hitnek pajzsát...« Itt keresztényen, Krisztusba vetett hitről van szó, amely ott kezdődik, amikor Jézus Krisztust és a Benne megnyilatkozott isteni kegyelmet megismerjük és elfogadjuk. És pedig úgy, ahogyan Ő jön és hozza azt. Amilyennek Őt megismerték és életükbe befogadták azok a betegek, szenvedők, vámszedők és bűnös nők, akik földön jártában találkoztak Vele. Amilyenek mi is megismerhettük Őt az Igében és az Igén keresztül. Amit az Ige Róla mond, nem elég csak tudni, hanem annak életünk személyes valóságává kell lennie. Hogy mit jelent Trianon, azt annak idején a legtöbben csak sejtették, valósággá akkor lett a számukra, amikor szomorú következményeit maguk is átélték. Így vagyunk mi ázzal az Edenkertben történt eseménnyel és így a Golgotával. Lehetnek az életünkben események (halálos veszelmek), amelyeknek hatása alatt elénk áll egész életünk, meglátjuk igazi valónkat. Az Isten Igéje is, mint valami sziklazúzó pöröly, tör-zúz, amíg oda nem jutunk a valóság meglátásához: nincsen bennünk semmi jó, a bűn elvégezte és végzi romboló munkáját a mi életünkben. Itt értjük meg, mi történt ott, az Edenkertben. De itt kezdjük megérteni a Golgotát is, itten nyílik meg szívünk Jézus Krisztus befogadására. Itt látjuk meg, hogy amit Jézus tett, azt érettség tette, hogy a magáévá tegyen. És itt a Teremtő Istent is másnak látom meg: Atyámnak, aki mindig rajtam tartotta a kezét. És itt nyílik meg a felki szemem annak a meglátására, hogy mindezt nem én cselekedtem, hanem az Ur az Ő Szentleke által. Mindez a maga valóságában a keresztény hit. Ez benső közösségbe kapcsol az Ur-al. Gal. 2:20. Ef. 3:17. Ez örömmel tölti be az életemet. Hálára kötelez és képesít.

Ez a hit pajzs: visszaveri a Sátán támadásait. Ha a Sátán bűnre kísért, öntudatlanul is azt gondolom — a hit diktálja: Hogyan szomoríthatnám meg az én Uramat; vagy az Igére gondolok — a hit irányítja gondolatomat —; vagy az Urhoz kiáltok, — a hit nyitja meg ajkamat.

Valljuk meg: nem mindig jelenti a hit ezt a pajzsot a mi számunkra. A Sátán sokszor nyer teret, sokszor szenvedünk vereséget. Miért? 1. A hitünk fogy. A hit pedig olyan, mint a pajzs. Csak azt és annyira védi, aki és amennyire mögötte ill. benne áll. Mi az oka, hogy nem állunk a hitben úgy, mint ahogyan kellene?

*A Féléb-tagok konferenciáján elmondott előadás összefoglalása.

Nem az Ur. Ő mindig ugyanaz; Golgotán is mindig ugyanúgy áll. Az Ő Szentleke által szakadatlanul hív. Az oka én vagyok. Helyt adtam először kicsiben, azután mind nagyobb mértékben valami bűnnek. Ez az én Achilles-sarkam. S a Sátán éppen azt keresi ki, hogy nem engedek az Ur munkájának és bennem úgy, mint ahogyan kellene s nem megyek előre Ján. 3:30. értelmében, hanem visszahanyatlom. a) A Sátán egyenesen a hitem ellen irányítja támadásait. Hitemmel kapcsolatban tesz kétkedvő: valóban szeret az Isten? Valóban elegendő az, amit az Ur éretted tett? Meg tud menteni a Szentlélek, hiszen vétkezel ellene? Ezek azok a tüzes nyilak, amelyekről az apostol külön is szól. Hogyan védekezzünk ezekkel a támadásokkal szemben? Vigyázzunk és imádkozzunk, hogy megmaradjunk a hitben. Ha elestünk, meneküljünk az Urhoz. Ő a mi gyógyítónk. Az Igére támaszkodjunk. »Meg van írva!« — Tartsuk többre a szentségeket: keresztséget, úrvacsorát, amelyek az Ur kegyelmének szemmel látható, kézzel fogható jelei, jegyei, zálogai.

II. »Az idvesség sisakját is fölvegyétek.« Ennél a reménységre kell gondolnunk. I. Thess. 5:8. Ez az élet-halálharc nehéz. Minden erőnk igénybe veszi. Kimerít. Kitartásra van szükség. Pedig igaz: És. 40:30. Itt nincs felváltás, utánpótlás. Mindig neked kell helytállni. Nem új embereket küld az Ur, hanem nekünk ad új erőt a reménységben. Reménységünk alapja: az Ur feltámadása, amellyel új föld és új ég kezdődik. Ezt az új eget és földet ember nem ismeri, el se tudja képzelni. A Biblia írói sem a képét, hanem csak a körvonalait látták. (Jel. könyve.) Két dolog azonban bizonyos: az itt mindig elrejtett Istent, akit hittel ragadhunk meg csupán, ott szemtől-szembe láthatjuk. Jel. 21:23.3. Megszűnik a mi legnagyobb ellenségünk, a halál. I. Kor. 15.

Mit jelent e reménység, láthatjuk a vértanuk, gályarabok, őseink életéből. Ebben a reménységben élünk-e? M. M.

Tanuló és tanító.

Amikor Bengel, a nagy teológus betegágyon feküdt, kétségek gyötörték. A teológiáról hivatott magához egy ifjút: »Fiatl barátom, sötét van körülöttem, mondjon valami vigasztalót nékem.« De a tanítvány így felelt: »Professzor uram, hogy várhat tőlem vigasztalást!« »Barátom, ha későbbi szolgálatában hasznos munkát akar végezni, gyakran fog olyan emberekkel találkozni, akik kétségek között hanyódnak.« »Ha így áll a dolog« — felelte az ifjú, — »nem mondhatok mást, csak ezt az egyet: Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket.« Bengel örömmel kiáltott fel: »Köszönöm! A reménység egy ablakát nyitotta ki előttem.«

Olyan leszel*

Megcsillantam a nap sugarözönben,
a sátor felé jóreggelt köszöntem.
Átmentem a rózsakapu alatt
és a lábam akárhol is haladt,
madárcsicsergés, csattogás kísért el.
Jó reggelt, fák, jó reggelt, madarak!
Jó reggelt, testvérek az úton!
Jó reggelt, Béthel!

Jó reggelt! Vidám, harmatos köszöntő.
Ó, mennyi fény, derús, mindent előntő.
Ma a nap minden aranymadárkája
felénk suhanva fészkét odahagyja
és megcsillan a levelek smaragdja
úden, égi esőtől öntözöten.
Ó, milyen kék is ma az égi fölöttem!
Mi kelne versenyre e tiszta kékkel? —
Jo reggelt, fák, jó reggelt, madarak.
Jo reggelt, testvérek az úton.
Jo reggelt, Béthel!

Amíg a szép világgal így beszélek,
szivemre hull egy gyönyörű ígérlet.
Egyetlenegy, pedig a Bibliámban
— tudom, — ezerszer ezer, száz száz van.
De ma, hogy reggel lett, hogy a nap fölkel, el
öttem ez az egyetlenegy csillog:
»Olyan leszel, mint a megöntözött kert.«
Olyan leszel! Ó, az én száraz kertem!
Hányszor járok kemény földjén leverten.
A tikkadt fák! A lankadt, bús virágok...
De most ragyogó égi záport várok.
Hogy csillog majd a legkisebb levél is,
hogy dicsekszik a drága cseppecskéekkel.
Olyan leszek, mint a megöntözött kert!
Halljátok, fák, halljátok, madarak?
Halljátok, testvérek az úton?
Ó, hallod, Béthel?

De jó is együtt leülni és várni.
A szívet-lelket csendesen kitárni.
Hagyni a könnyet kicsordulni lassan.
Tán az ezekből gyűjti a magasban
fellegét az Ur égi feleletnek. —
Hűvös, üdítő szellők kerekednek.
Kegyelmet hoznak. Ránkfuvall a Lélek.
Ó, én hiszek az Ő ígérétének:
»Olyan leszel, mint a megöntözött kert.«
Hisz olyan visszás, olyan balga lenne,
ha Isten ígér és mi nem hinnenk el!
Mi higgyünk, testvérek az úton.
Mi higgyünk, Béthel!

T. E. d. t.

A menny záloga.

A régi időben szokás volt, hogy ha va-
laki földet vásárolt, a föld tulajdonosa
kitépelt egy csomó fűvet, a vevő kezébe
adta jeléül annak, hogy most már a föld
az övé. Egy másik szokás volt, hogy az
eladó egy ágat tört le s nyújtotta át a
leendő tulajdonosnak, azt akarva ezzel
kifejezni, hogy a Tának minden gyümöl-
cse zentül őt illeti meg. S ha a vevő
házat vásárolt, jelkép gyanánt a ház kul-
csa. kapta meg. — Így a minden kegye-

lemnek Atyja népének a menny teljessé-
gét adta örökségül, zálogul pedig és pe-
csét gyanánt a Szentlelket. A Szentlélek
munkája, vigasztalása, megszentelése,
mennyei részünk záloga; fűcsomó Kánaán
földéből; ág az élet fájáról; kulcs a
mennysziget kapujához. Ha a Lélek zá-
loga a miénk, miénk a mennyei tulajdon-
jog, mi által.

Reménység.

Egy férfi nehéz kétségek között küzdö-
dött. Sokat sírt és szünet nélkül imádko-
zott, de nem gyulladt remény a szívében.
A lelkipásztor felkereste, s a bibliamond-
ások és ígéretek egész sorát olvasta fel
előtte. Mégsem volt meggyőződve arról,
hogy a sok ígérlet közül csak egyetlen
egy is érintette volna a szerencsétlen
ember szívét. Kitartóan megmaradt amel-
lett, hogy az ő számára már semmi re-
mény nincsen. S akkor a következő várat-
lan kérdéssel fordult hozzá a lelkész:
»Hol fogja tölteni az örökkévalóságot?«
»Hol másutt, mint az elkárhozottak közö-
tt a pokolban.« »Hát ha odakerül, úgy egé-
szben egyedül kell majd ülnie.« »Hogy érti
ezt?« »Ugy, ahogyan mondom. Ha imádko-
zva s könnyet hullatva megy a pokolba,
onnan minden ördög élszalad majd. Soha
nem hallottam azt, hogy a pokolban imádko-
zó emberek volnának.« A csüggedő em-
ber arca mosolyra derült, mint mikor a
nap keresztültört a sötét fellegen. A két-
ség eltűnt és erős, boldog, élő reménység
foglalta el a helyét.

A hiten mulik.

A délelőtti istentisztelet után — így
beszéli el egy lelkész — egy hölgy jött
be az irodámba. »Hisz Istenben?« — kér-
deztem tőle. »Nem, de meg fogom kísé-
relni.« »Ha itt volna az édesanyja, mon-
daná-e néki: Anyám, meg fogom kísé-
relni, hogy bizzam benned. Nem. Gond-
dolkozás nélkül bízna benne, mert tud-
ná, hogy nyugodtan teheti. Így kell az Ur
Jézusban is hinni, ez az igazi alap.« A
hölgy így folytatta: »Kérem, imádkozzék
érettem!« »Miért imádkozzam, ha nem
bízok az én Uramban? Milyen áldást vár-
hat Tőle? Mit vétett az Ur ön ellen,
hogy ilyen könnyedén mondja Róla: nem
tudok hinni Benne?« »Meg fogom kísé-
relni hinni Benne.« De még ezzel sem
éjégedhettem meg. Eszébe juttattam az
ígét: »Aki hisz a Fiúban, örök élete van«,
mignem szívé megteit bizalommal, hit-
tel; a Szentlélek munkába vette s most
már örömmel így kiáltott fel: »Eddig
azt hittem, hogy az érzéseimre kell figy-
elnem, most látom, hogy nagy hibát
követtem el.« Sokan követik el ugyanezt,
a hibát s bizalmatlanságuk, hitelenségük,
kétségeskedésük hasonló a füstös gyertya-
bélhez, amely a rárakódott koromtól nem
világíthat tiszta lánggal.

*A Fébé-tagok konferenciájára.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Aug. 16. I. Pét. 2:1-10. I. Kir. 8:35-53. Isten népe imádkozzék Urához az élet minden körülményei között. Bűnbánó, megtérő nép imádsága legyen ez. Isten ismeri a szívet; imádsággal sem lehet megcsalni. Megtérő nép konyörgését meghallgatja. Ezzel vonzza a hitetleneket is. Bűnbánó, lélekben és igazságban imádkozó nép vagyunk-e? Csak így van reményeségünk meghallgatására.

Aug. 17. Zak. 7:4-10. I. Kir. 9:1-9. Boldogság tudni, hogy imáink meghallgattak. Áldott nép, melynek templomai valóban Isten házai, s mellyel »ott vannak Isten szeméi s Isten szíve.« A hűtlen nép elveszti Isten szívét, Isten szeme nem tanácsolja többé, s sorsa nyomorúság. Ne legyen hűtelenek!

Aug. 18. Luk. 10:23-37. Róm. 3:21-28. Mk 12:41-44. I. Pét. 2:1-10. I. Kir. 11:9-13. Isten szava igaz. Betartja azt: megbünteti a hűtlenet. De büntetésében is milyen gyengéd és kíméletes szeretettel tud eljárni! Azért, mert tekintettel van — önmagára! (II. Tim. 2:13.)

Aug. 19. Zs. 137. I. Kir. 11:28-40. Isten önmagára való tekintettel nem sanyargatta Dávid magvát »örökre«, mert gondolt Krisztusra, Dávid eljövendő magvára! Ha az Ur megjelenti akarát, ezt nem azért teszi, hogy az ember fellázadjon ellene és bünt bűnre halmozzon, hanem inkább megárazkodjék Isten előtt.

Aug. 20. I. Pét. 2:11-17. I. Kir. 12:1-24. Milyen felelősség terheli a tanácsadókat! Rossz tanács szívek megkeményedését, népek pártokra szakadását, polgárháborút vonhat maga után. Isten tanácsa jobb emberi tanácsnál. S Isten hatalma az utolsó órában is érvényesülhet. Érvényesüljön, s ami rossz, azt fordítsa jóra!

Aug. 21. I. Pét. 2:18-25. I. Kir. 12:25-33. Ime hova vezet az önmagát-keresés, a hatalom utáni vágy és a hatalomhoz ragaszkodás: el Istentől és oda a bálványokhoz. Vallási szakadás a legsúlyosabb veszedelem egy nép számára, mert lélekben választja el egymástól s állítja szembe egymással a nép fiait. Végzetes.

Aug. 22. I. Pét. 3:1-7. I. Kir. 13:1-9. Isten nem semleges szemlélője a hit és hitetlenség harcának. Küldi embereit, hogy intsenek, jeleket tegyenek: Isten büntetését és irgalmát közvetítsék, Istenhez térítsenek. Isten velük van. Hogyan engedhetnének hát bűnös csábításnak s vállalhatnának közösséget idegen istenek oltára építőjével? Isten aзи mondja: Ne!

Aug. 23. I. Pét. 3:8-17. I. Kir. 14:1-18. Emberi csalafintasággal nem lehet kitérni Isten üzenete elől. És ítélete elől sem. Rettenetes az élő Isten büntető kezébe esni! Saját bűneinkért és mások bűneért. Magunkat dobjuk oda s másokat magunk-

kal rántunk. Ember és nép: Istenedet ne ved hátad mögé!

Aug. 24. Zs. 50:14-23. I. Kir. 17:1-24. Csodadolgok történnek, ha az emberek »az Ur beszéde szerint« jönnek-mennek, tesznek-vesznek. Kitűnik, hogy az Ur szava a természeti erőket is kormányozza, és hogy súlyos próbákon keresztül is biztos támasz, erőforrás és szabadtás. Oh, hadd szólaljon meg s szóljon erőteljesen az igazság Igéje, hogy csodákat lássunk!

Aug. 25. Luk. 17:11-19. Gal. 5:16-24. Ján. 5:1-14. I. Tim. 1:12-17. I. Kir. 18:1-20. Isten ellensége ám rettenetes lehet, hogy halálfélelem fogja el környezetét, de Isten embere, aki »Isten előtt áll«, rettenthetetlen. Kész — ítélethirdetésre is. Bátorsága érthetetlen a gyáváknak, de bátorítja a hívőket.

Aug. 26. Zs. 138. I. Kir. 18:21-40. Isten csak egy van. Hamis isten megszámlálhatatlanul sok van. Ezek együttvéve sem képesek semmi istennek a megcselekvésére. »Alusznak«, »Elmélkednek.« Tehetetlenek. Isten pedig mindenható. Tűzet ad az égből. Visszafordítja Isten felé a Tőle elfordult szíveket. Miért hát a sántikálás?

Aug. 27. I. Pét. 3:18-22. I. Kir. 18:41-19:8. A rettenthetetlen is csüggeteg tud lenni, amikor nem Istenre néz és Isten ügyét vesztett ügynek tartja. Oka a csüggedésre nincsen. Isten anygala »illeti őt.« De joga sincsen ahhoz, hogy ne Istenére nézzen. Mindig csak felteie nézni!

Aug. 28. I. Pét. 4:1-11. I. Kir. 19:9-18. Isten embere búsul Isten ügye miatt. Szinte felelősségre vonja Istent, hogy nem nyúlt hatalmasabban bele a dolgok olyásába. De hát nem Isten kezében van Isten ügye? Mégmarad a hétézer: nándazok, akik Baál előtt tétet nem hajtottak, s őt meg nem csókolták meghódolásk jelül. Minek keseregni? Isten emőere soha nem lesz egyedül! S Isten ügye nem vész el.

Aug. 29. I. Pét. 4:12-19. I. Kir. 21:1-16. Gyenge király, gonosz királyné, embert féltelő meghunyászkodó vezető emberek istentelen s törvényellenes eljárása: milyen bűnös és visszataszító! Hány-szor látjuk ugyanezt, csak más formában s körülmények között! Pedig Csel. 5:29!

Aug. 30. I. Pét. 5:1-4. I. Kir. 21:17-29. Megint rátalált az Ur arra, akit keresett, hogy tudtára adja ítéletét. És mindig rátalál. Senki el nem rejtőzhetik előle. Ne is tegye, hanem tegyen bűnbánatot, hogy az Ur könyörülhessen rajta.

Aug. 31. I. Kir. 17:8-16. I. Kir. 22:6-28, 34-37. Az igaz prófeta csak azt mondja, amit az Ur Lelke néki mond, még ha nyomorúság kenyerével fizetnek is néki, és ha egyedül maradna is igaz a sok hamis prófeta sorában. Mienk a próféták prófétája: Jézus; Őt hallgassuk!

Z. H.